

[Voigt.]

fri bundgrænse. Tanken om at hæve bundgrænsen vinder jo flere og flere tilhængere, og forhåbentlig har livets lære nu været tilstrækkelig for mindst 64 folketingsmedlemmer ud over fremskridtsgruppen, således at vi inden for de næste 30 timer finder frem til i fællesskab at få givet den danske arbejder en ordentlig og anstændig lønfremgang igennem en skatteletelse og samtidig får skabt grobund for, at den produktion, som alene skal klare Danmarks problemer, kan blive forkælet ved, at den får nogle fornuftige arbejdsvilkår og får bremsede sine omkostninger.

Det ville være lykkeligt, hvis partiet venstre i de næste timer ville arbejde for deres helhedsplan 2, pkt. 3, af 29. august 1975, og det radikale venstre ville tænke på deres landsmødevedtagelse af 28. september 1975 om at arbejde for en forhøjelse af personfradraget. Lad os dog gøre det her og nu, så vi ikke om 2 år står i en situation, der er mange, mange gange alvorligere end den, vi befinder os i nu. Lad os dog få den skude rejst op på højkant, som vi trænger til, og det gøres kun ved, at vi letter skattetrykket her i dette land.

Christophersen (V):

Jeg siger først tak til statsministeren for hans svar vedrørende dagspressen. Jeg synes ikke, det var meget opmuntrende, men det får vi måske lejlighed til at vende tilbage til senere. Jeg mener stadig, det er en alvorlig sag, ikke bare at Berlingske Tidende er ramt af konflikt, men at stort set alle aviser og alle ugeblade er forhindret i at udkomme. Jeg har vanskeligt ved at se de lyspunkter, som statsministeren kunne se, men statsministeren kan have oplysninger, jeg ikke har; det kan vi måske senere vende tilbage til.

Arbejdsministeren, statsministeren og hr. Auken var alle meget optaget af problemet om de 2 pct. Det forstår jeg i og for sig godt, for det er selvfølgelig et væsentligt problem, for hvis de 2 pct. ikke er respekteret, er der ikke meget tilbage af den indkomstpoltiske ramme. Men jeg må nok sige, at arbejdsministerens dokumentation ikke virkede overbevisende, jeg forstod nærmest på arbejdsministeren, at man ikke kunne dokumentere eller blot sandsynliggøre, at man ville holde sig inden for de 2 pct., men at han altså personlig var overbevist om, at man ville gøre det. Det får vi jo nu lejlighed til at se nærmere på i udvalget, men

jeg vil nok sige, at hvis man blot kaster et enkelt blik på tallene, er det nu svært at indse, hvordan den ramme skulle kunne blive respekteret. 2 pct. af en gennemsnitlig timeløn på 35-36 kr. er 70 øre. Det er altså det, som lønniveauet må forhøjes med i løbet af det kommende år, plus 2 dyrtidsportioner. Når man ser på indholdet af mæglingforslaget, bliver det klart for én, at selv hvis man er overoptimistisk vedrørende modregningsregler, selv hvis man forudsætter, at der overhovedet ikke sker nogen lønglidning - hvilket oprigtigt talt også er ret optimistisk, i betragtning af at den aldrig har ligget lavere end 3 pct. om året - så passerer man jo alligevel 2 pct. grænsen. Men det vil vi arbejde på at få en mere klar dokumentation for under udvalgsarbejdet. Om det lykkes ved jeg ikke; arbejdsministeren har jo en egen evne til at redegøre for sine synspunkter på en sådan måde, at det er vanskeligt bagefter egentlig at blive klar over, hvad de bestod i. (*Munterhed*). Jeg kan forstå, det også er noget, der gør sig gældende i den socialdemokratiske folketingsgruppe.

Men i øvrigt synes jeg, at den debat, som har været ført her i dag, meget klart afspejler en usikkerhed og en tøven over for det forslag, der er lagt frem. Det er klart, at der er nogle partier, der føler sig forpligtede, men at dette skulle være indgangen til to gode, solide år med en fast økonomisk politik som udgangspunkt er et synspunkt, jeg trods alt ikke har truffet i debatten i dag.

Ninn-Hansen (KF):

Vi har haft lejlighed til at høre 3 ministre. Jeg plejer ikke at give talere karakterer, undtagen hvis disse karakterer er gode, og derfor vil jeg sige, at jeg synes, vi har hørt to fornuftige ministre. Jeg takker finansministeren; det var et klart svar til tjenestemændene. Jeg takker statsministeren, der sagde noget særdeles rigtigt om dagspressen; der er noget at arbejde videre på. Og så kommer jeg til arbejdsministeren.

Arbejdsministeren har jo haft andre opgaver i ministerier og var dengang kendt som en smidig forhandler. Det har arbejdsministeren åbenbart ikke ganske lært i sin nye stilling. Hvad i alverden mener arbejdsministeren? Er det ikke hans ønske at få denne lovgivning igennem? Det kan vi godt lade være med. Men så er det arbejdsministeren, der påtager sig ansvaret for, at vi kommer til at stå i en konflikt.